

Valsts prezidents: komunistiskā genocīda noziegumiem nav noilguma

Publicēts: 14.06.2020.

[Egils Levits](#)

14. jūnijā Valsts prezidents Egils Levits, pieminot komunistiskā genocīda upuru piemiņu, Rīgas pilī tikās ar Sibīrijas izsūtīšanu pārdzīvojušajiem un skolēnu darbu konkursa “Sibīrijas bērni” dalībniekiem, kā arī nolika ziedus pie Brīvības pieminekļa.

Uzrunājot gan Rīgas pils viesus, gan klātesošos pie Brīvības pieminekļa, Valsts prezidents uzsvēra, ka komunistiskā genocīda noziegumiem pret cilvēci nav noilguma. Tas ir šodienas paaudžu pienākums atcerēties un pieminēt mūsu valsts pilsoņus – padomju okupācijas režīma 1941. gada nozieguma upurus. “Atjaunotā, neatkarīgā un demokrātiskā Latvija ir 14. jūnija izsūtīto Latvijas pilsoņu lolotais sapnis. Mēs tajā dzīvojam. Tā ir taisnības un patiesības uzvara. Tā ir ideālu uzvara pār ļauno un noziedzīgo. Ir svarīgi to atcerēties un apzināties,” teica E. Levits.

Valsts prezidenta Egila Levita uzruna Sibīrijas izsūtīšanu pārdzīvojušajiem un skolēnu darbu konkursa “Sibīrijas bērni” dalībniekiem

Labdien, godājamie klātesošie!

Sveicināti Rīgas pilī!

Šodien kā ik gadu mēs 14. jūnijā pieminam 1941. gada deportācijās cietušos. Padomju Savienības veiktās deportācijas izpostīja daudzu Latvijas iedzīvotāju dzīves, uz mūžiem izšķīra ģimenes, nebūtībā aizrāva nevainīgus cilvēkus.

Tas bija liela mēroga noziegums, un par tādu to uzskata arī pasaulē. Jūs, klātesošie, labi to zināt. Daļa to piedzīvojuši paši un var liecināt par savu vecāku, radnieku vai kaimiņu pieredzi. Taču būtiski atgādināt, ka šādiem noziegumiem noilguma nav.

Atmiņas par nodarīto ļaunumu visdzīvākās ir tieši tajās paaudzēs, kas pašas to ir piedzīvojušas. Nozīme ir katra cilvēka balsij, katra cilvēka likteņstāstam. Gadiem ritot, aizvien lielāka nozīme ir atmiņu pēctecībai. Tuvība starp paaudzēm pastāv tikai tad, ja nākamajām paaudzēm ir svarīgs priekšteču mūža gājums, tās to novērtē, turpina aizsākt gan ģimenē, gan valstiskā līmenī.

Fonda "Sibīrijas bērni" rīkotajā sacerējumu konkursā šī saikne starp paaudzēm ir skaidri nolasāma, lai arī dažos gadījumos aprakstīta tiek pat ceturttā paaudze – vecvecāku vecāki, kuri vēl kā bērni ir piedzīvojuši izsūtīšanas.

Priekšteču izciestais un pārdzīvotais piešķir arī citu mērogu šodienas satricinājumiem un problēmām. Mēs dzīvojam daudz vieglāku dzīvi un tomēr visumā drošā vidē, turpretim izsūtīto izturību, pašizliedzību, dzīvotgribu un gara spēku bargos un nežēlīgos apstākļos mēs varam tikai apbrīnot.

Reiz noliegto un zākāto cilvēku ticība Latvijas atdzimšanai, tam, ka Latvija atkal reiz būs, ir piepildīta.

Noslēgumā es gribētu nolasīt citātu no sacerējuma konkursa dalībnieka Roberta Rūdolfa Apiņa rakstītā: "Rakstot šo darbu, mani raisījās pārdomas, vai mēs novērtējam, par kādu cenu esam ieguvuši neatkarīgu valsti. Pārdomāju, ko mēs, jaunā paaudze, šodien būtu spējīgi darīt, upurēt Latvijas labā. Vai mēs visi patiešām kā savu vecvecāku mantinieki darām visu valsts, savā un tuvinieku labā? Domāju par to, kā sava dzīve jāveido mums, lai mūsu bērni un mazbērni pēc 100 gadiem varētu dzīvot brīvā un neatkarīgā Latvijā."

Cieņpilni atskatoties pagātnē, domāsim, kā veidot Latvijas nākotni!

Paldies!

Valsts prezidenta Egila Levita uzruna pie Brīvības pieminekļa

Labdien!

Ik gadu šai dienā mēs pieminam mūsu valsts pilsoņus, kuri 1941. gadā kļuva par padomju okupācijas režīma nozieguma upuriem. Šie upuri bija izmeklēti mērķtiecīgi un rūpīgi, tie bija cilvēki, kuri bija veidojuši Latviju. Ar šīm deportācijām padomju okupācijas režīms mēģināja salauzt latviešu nācijas mugurkaulu, lai tā nekad vairs neceltos un nemēģinātu atgūt savu Latvijas valsti.

Mēs pieminam Latvijas pilsoņus – gan latviešus, gan cittautiešus –, kuri tika izrauti no savām mājām, savas dzimtenes un izsūtīti svešumā. Atceramies nonāvētos un tos, kuru dzīves salauza deportācijas. Pieminam tos, kuri izdzīvoja un okupācijas nozieguma stāstu varēja pastāstīt mums.

Tas ir stāsts par laiku, kad Latvijas valsts bija svešas varas gūstā un tāpēc nespēja pasargāt savus pilsoņus.

Tomēr izsūtītie un nāvei lemtie pat Sibīrijas nežēlīgajā ikdienā nezaudēja savu ticību Latvijas valsts atdzimšanai.

Atcerēties gan ģimenes, gan valstiskā līmenī padomju režīma nozieguma upurus ir šodienas paaudžu pienākums; un šim noziegumam nav noilguma.

Represijās cietušo traģiskais liktenis saliedēja mūsu gribu atjaunot savu Latvijas valsti.

Atjaunotā, neatkarīgā un demokrātiskā Latvija ir 14. jūnija izsūtīto Latvijas pilsoņu lolotais sapnis. Mēs tajā dzīvojam. Tā ir taisnības un patiesības uzvara. Tā ir ideālu uzvara pār ļauno un noziedzīgo. Ir svarīgi to atcerēties un apzināties.

Mūsu tautas vēsturiskajā pieredzē varam smelties spēku arī šodienas grūtību pārvarēšanai, samērojot mūsdienu problēmas ar krietni smagākiem laikiem, ko nācās piedzīvot mūsu vecākiem un vecvecākiem.

Rūpēsimies par Latviju! Tā mēs piepildīsim arī to cilvēku cerības, kurus šodien atceramies un pieminam.

<https://www.president.lv/lv/jaunums/valsts-prezidents-komunistiska-genocida-noziegumiem-nav-noilguma>